

Dosarul nr. 2ra-1624/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) A. Ciubotaru
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, A. Malîi, I. Dutca

Î N C H E I E R E

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vdovicenco Petru,
reprezentat de Vdovicenco Valentina,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vdovicenco Petru
împotriva Valentinei Cojocarului cu privire la repararea prejudiciului material și
compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2021,

c o n s t a ț ă :

La 17 iunie 2019, Vdovicenco Petru a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Valentinei Cojocarului cu privire la repararea prejudiciului material și
compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Vdovicenco Petru a menționat că este proprietarul
XXXXX.

În perioada 12-22 martie 2019, apartamentul său a fost inundat.

Prin actul de examinare a elementelor constructive în apartamentul XXXXX,
întocmit de ÎMGFL nr. 1 la 01 aprilie 2019, s-a constatat faptul inundării de mai
multe ori a apartamentului ce-i aparține cu drept de proprietate, sursa inundării
fiind apartamentul XXXXX, ce-i aparține cu drept de proprietate Valentinei
Cojocarului, în rezultatul inundării fiind depistate scurgeri în baie, coridor, bucătărie
și camera de zi și pete de culoare galbenă.

Potrivit raportului de expertiză din 08 aprilie 2019, s-a stabilit că defectele
vizibile, depistate în interiorul bunului imobil, nu pot fi înlăturate, astfel prejudiciul
cauzat constituie suma de 58 176,55 de lei.

La 22 aprilie 2019, în adresa pârâtei a fost expediată somația privind
achitarea prejudiciului, însă aceasta a rămas fără răspuns.

Vdovicenco Petru a solicitat încasarea de la Cojocaru Valentina a sumei de 58 176,55 de lei cu titlu de prejudiciu material, încasarea sumei de 3 200 lei cu titlu de cheltuieli pentru efectuarea expertizei, încasarea sumei de 61,20 de lei cu titlu de cheltuieli pentru eliberarea informației din Registrul bunurilor imobile și încasarea sumei de 1 844,63 de lei cu titlu de taxă de stat.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 octombrie 2020, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Vdovicenco Petru.

S-a încasat de la Cojocaru Valentina în beneficiul lui Vdovicenco Petru suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu material.

S-a încasat de la Cojocaru Valentina în beneficiul lui Vdovicenco Petru suma de 922,31 de lei cu titlu de taxă de stat și suma de 1 711 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2021, s-a respins apelul declarat de Vdovicenco Petru.

S-a admis apelul declarat de Cojocaru Valentina.

S-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 octombrie 2020 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Vdovicenco Petru.

S-a încasat de la Vdovicenco Petru în beneficiul Valentinei Cojocaru suma de 5 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în instanța de fond și suma de 3 000 lei pentru instanța de apel.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Vdovicenco Petru este proprietarul XXXXX.

La fel, instanța de apel a stabilit că în perioada 21-22 martie 2019, apartamentul reclamantului a fost inundat, iar potrivit actului de examinare a elementelor constructive al apartamentului reclamantului, comisia constituită din membrii ÎMGFL 1, a indicat că, apartamentul menționat a fost inundat de mai multe ori din apartamentul XXXXX, la momentul verificării fiind depistate urme de scurgeri.

Totodată, instanța de apel a constatat că în perioada indicată de reclamant 21-22 martie 2019, în care ar fi avut loc scurgerile în apartamentul său, proprietarul apartamentului XXXXX de la care s-a produs scurgerea, a fost Reaguzova Ana, apartamentul fiind în posesia și folosința exclusivă a acesteia, care însă la data de XXXXX, a decedat.

Ulterior după decesul acesteia, dreptul de proprietate asupra apartamentului XXXXX, a fost dobândit de Cojocaru Valentina, în temeiul contractului de înstrăinare a bunului cu condiția întreținerii pe viață din 17 iunie 1999, după decesul Anei Reaguzova.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că, potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile, proprietara apartamentului XXXXX, în prezent este Varaxina Alexandra, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 27 decembrie 2019, prin urmare, Cojocaru Valentina nu poate purta răspundere delictuală pentru pretensele prejudicii materiale cauzate reclamantului ca urmare a pretensei inundații care ar fi avut loc la 21 - 22 martie 2019, or, aceasta a devenit proprietară

apartamentului numai după decesul beneficiarei întreținerii pe viață, iar ulterior apartamentul a fost înstrăinat, or, probe ce ar confirma că apartamentul s-ar fi aflat în posesia Valentinei Cojocar, nu au fost prezentate.

Mai mult ca atât, instanța de apel a reiterat că Vdovicenco Petru a efectuat reparație în apartament, fiind înlăturate toate urmele inundației din 21-22 martie 2019, fapt reținut din actele cauzei, iar potrivit recipisei anexate la dosar din 18 februarie 2020, se reține că, Chitic Valeria i-a achitat reclamantului din numele proprietarei apartamentului XXXXX, Araxina Alexandra, prejudiciul material în urma inundației din 05 ianuarie 2020 în sumă de 12 000 lei.

Concomitent, instanța de apel a concluzionat că deoarece apelul depus de Cojocar Alexandra a fost admis, acțiunea reclamantului fiind respinsă, este justificată cererea apelantei cu privire la compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de către aceasta în legătură cu examinarea prezentei cauze în instanța de fond și apel.

La 08 septembrie 2021, Vdovicenco Petru, reprezentat de Vdovicenco Valentina, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel, casarea hotărârii instanței de fond în partea respingerii pretențiilor, cu admiterea integrală a acțiunii.

Recurentul Vdovicenco Petru, în motivarea recursului a invocat că la examinarea cauzei nu a fost aplicată legea care trebuia aplicată, precum și faptul că a fost aplicată o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Recurentul a menționat că este inadmisibilă poziția instanței de apel cu referire la faptul că la momentul inundației, Cojocar Valentina nu era proprietara apartamentului XXXXX, motiv pentru care ultima nu se face responsabilă de repararea prejudiciului cauzat ca urmare a scurgerii.

Or, potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile din 22 aprilie 2019, anume Cojocar Valentina este proprietara apartamentului și posesoarea nemijlocită a acestuia.

Astfel, potrivit contractului de vânzare-cumpărare cu condiția întreținerii pe viață din 17 iunie 1999, întreținătoarea Cojocar Valentina intră în posesia bunului de la data autentificării, cu excepția unei odăi.

Prin urmare, anume Cojocar Valentina este responsabilă de repararea prejudiciului cauzat în urma inundației, or, nu a prezentat probe care să confirme posesiunea apartamentului XXXXX de către altă persoană.

La 28 septembrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimetei copia recursului, iar la 20 octombrie 2021, avocatul Popa Grigore a depus în interesele Valentinei Cojocar referință la recursul declarat de Vdovicenco Petru, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 26 mai 2021, iar la 19 iulie 2021, decizia motivată a instanței de apel a fost expediată în adresa părților prin intermediul poștei electronice (f.d. 226 Vol. I).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi

restabilit.

Recursul a fost declarat la 08 septembrie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a

unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Vdovicenco Petru, reprezentat de Vdovicenco Valentina, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vdovicenco Petru, reprezentat de Vdovicenco Valentina.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari